

Ми повертаємося
до дому

УДК 821.161.2-311.1-93

МЗ4

Дзвінка Матіяш

МЗ4 Ми повертаємось додому [Текст]: повість / Дзвінка Матіяш. — Львів: Видавництво Старого Лева, 2024. — 176 с.

ISBN 978-966-448-321-3

Це книга про повернення у рідну домівку, що терпляче чекає — через війну багатьом українським родинам довелося жити далеко від дому. Як знайти себе у нових обставинах, як відчувати точки опори, як бути щасливими — Фея й десятирічна Агата шукають на це способи: вчаться бачити дива у буденних дрібницях, знайомляться і приятелюють з невидимим прибульцем Рю, читають, дискутують, мріють. І нарешті повертаються у мирний дім.

УДК 821.161.2-311.1-93

© Дзвінка Матіяш, текст, 2024
© Мар'яна Микитюк, ілюстрації, 2024
© Видавництво Старого Лева, 2024
Усі права застережено

ISBN 978-966-448-321-3

Ілюстрації
Мар'яни Микитюк

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

Сторінка 1

Сиджу на сходах і чекаю на Рю. Маю нарешті навчити його плести чарівні шнурки з семи ниток різних кольорів. Звісно, нитки можуть бути всі одного кольору або двох. Але тоді шнурок не такий барвистий і менш чарівний. А якщо сплести веселковий шнурок? Так щоб кожна нитка була як колір веселки? Але поки що всіх потрібних кольорів у мене немає.

Рю нарешті погодився. Бо спершу йому ця ідея не сподобалась.

— Навіщо мені плести шнурки?

— Ти ж сам казав, що любиш вивчати щось нове. Фея запевняє, що це корисно для загального розвитку. Тобі ж потрібен кращий загальний розвиток, ніж той, з яким ти жив учора?

— Мабуть, потрібен. А що мені робити з цим шнурком?

— Що хочеш. Це ж буде твій шнурок, ти й думай.

— У мене ніколи не було таких шнурків. А що ти робиш зі своїми?

— Дарую вчителям і однокласникам. Але не всім.
— Тоді я теж подарую шнурок. Наприклад, тобі!
— Не хочу. У мене їх уже море.

Рю замислюється.

— А що ще можна робити із шнурком?
— Можна щось зв'язувати. Зав'язувати і прив'язувати. Фея часом перев'язує своїм шнурком волосся. Або пов'язує його на руку. Одного разу ми схопили війну і прив'язали її до сходів.

— Ого! Це ви гарно придумали!

— Насправді не дуже. Війна перегризла шнурок і втекла. Ми не знали, що в неї такі гострі зуби. Але ми все одно її впіймаємо, раніше чи пізніше.

— Я вам допоможу, — каже Рю.

— А ти знаєш, як зробити так, щоб війна закінчилась якомога швидше?

— Не знаю, на жаль. У моєму світі ніколи не було війни. Принаймні у тому історичному періоді, який бабуся звеліла мені вивчити, щоб скласти їй іспит.

— Нічого собі! І ти склав той іспит?

— Склав.

— А яку оцінку тобі поставила бабуся?

— Ніякої. У нас немає оцінок. Бабуся була задоволена і сказала, що я впорався із завданням.

— А той період, який ти вчив, був довгий?

— Середній. Шістдесят тисяч років.

— У вас не було війни аж шістдесят тисяч років? — я в цілковитому шоці.

— Так. Бували різні конфлікти, але всі вони вирішувалися завдяки переговорам, дискусіям та глибинному осмисленню.

— А це що таке? Оце глибинне... щось?

— Це така форма зміни свідомості, коли ти обмірковуєш проблему зі своєї точки зору, а також з погляду опонента. Тоді якась частина твоєї свідомості стає його свідомістю, тобто ти починаєш думати й відчувати, як він. А він починає думати й відчувати, як ти.

Нічого не зрозуміла. Це щось дуже складне. Чарівний шнурок плести набагато простіше.

Отож я почала вчити Рю плести. Спершу в нього виходило не дуже, але він швидко навчився і сплів цілком чарівний шнурок.

Рю його шнурок також сподобався. Він сказав, що почепить його на вході до своєї нори, щоб той гойдався на вітрі й розмовляв із ним.

Сторінка 2

Мене звати Агата. Це дуже оригінальне й правильне ім'я, бо воно починається на «А» і закінчується на «А». Якби у мене прізвище також починалося й закінчувалося на А, це було би ідеально. Але моє прізвище починається на приголосну. Зате в ньому п'ять літер, як в імені, і мені це подобається.

Одне з моїх улюблених занять – вчитися. Цим я схожа на Рю, бо він також любить вчитися.

Я люблю школу і все, що з нею пов'язано. Люблю уроки, а на перервах мені трохи нудно. Мої однокласники вважають, що я ненормальна. Що ж, це їхня думка. Мені видніше, яка я. І я краще знаю, що мені любити, а що ні.

Ще люблю сидіти на підвіконні і мріяти. Або фантазувати про те, що станеться зі мною завтра чи післязавтра.

Часом вигадую історії, героїні яких дуже схожі на мене. Але це все одно не я. Ці історії записую, щоб не забути. Нещодавно помітила, що люди багато забувають про власне життя, і я не виняток.

Хоча багато в чому я виняток і не схожа на інших. От як зі школою. Всі її терпіти не можуть, а я люблю.

Я схожа на саму себе, і часом це доволі непросто — залишатися схожою на себе й не копіювати інших. Я вже намагалася не любити школу, як мої однокласники, і протрималася рівно одну перерву.

У школі я поводжусь не так, як удома. Чому так стається — не можу зрозуміти. Фея каже, що у людей різні соціальні ролі, тому ми у різних місцях поведимось по-різному. І що з батьками говоримо зовсім не так, як з учителями. А ще каже, що мені слід пізнавати себе.

Удома я буваю нечемна, хитра і шалена. Часом я трохи грубіяню мамі й бабусі. А може, навіть не трохи. Коли мені щось зовсім не подобається, тупаю ногою і кричу, що мені це все набридло.

У школі я ніколи такого не роблю. На вчительку я ще жодного разу не тупала ногою.

Фея спитала, чому я вважаю, що на маму можна тупати ногою, а на вчительку ні? Я довго думала, але не змогла відповісти. Чомусь я так вважаю, але чому — не маю найменшого уявлення.

Ще люблю веселитись і бути щасливою. Коли я щаслива, то наче не ходжу, а літаю. Зовсім не тупаю ногою, і навіть не грубіяню.

Мені здається, що не всі люди вміють і хочуть бути щасливими.

Коли я була ще дуже маленька, то ніскільки не боялася смерті. Якщо чесно, я й зараз її не боюся, хоча дорослим про це не варто казати.

Взагалі, з дорослими краще не розмовляти про смерть. Їх ця тема дратує.

Дорослі думають, що коли настає смерть, усе закінчується. Проте після смерті починається багато чого цікавого. Знову можна по-справжньому літати й бути невидимими. Не треба їсти, чистити зуби, мити шию і ходити в туалет, а ще підскакувати з ліжка, коли дзвенить будильник. Тоді сон уривається на найцікавішому місці — і вже ніколи не почнеться заново. Дуже багато зайвого після смерті зникає.

Хоча у житті є багато такого, чого я не люблю (наприклад, мити руки з милом і чистити зуби), моє життя мені подобається. Часом я від нього просто в захваті. Але я також не проти повернутися туди, звідки прийшла. Звісно ж, повернуся. Тоді, коли настане час.